

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/661/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213189
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213189.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 11. 03. 2014, č. k.: 6 C/220/2012-51, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ podal na Rimavská Sobota dňa 27. 09. 2012 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu v exekučných veciach. Tvrdil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so značným časovým odstupom. Nesprávny úradný postup videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Tvrdil, že k rozhodnutiu o poverení tak došlo až 19. 04. 2011 po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 56 dní).

Odporca žiadal návrh zamietnuť s poukazom na to, že navrhovateľ nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zákona číslo 514/2003 Z. z. Poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd ďalej konštatoval, že rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa resp. jeho zástupcu, ktorý mal doručenie predvolania vykázané, a aj keď navrhol zrušenie nariadeného pojednávania na prerušenie konania, tento návrh súd zamietol osobitným rozhodnutím, keď uvádzané dôvody súd nepovažoval za dôležité pre odročenie pojednávania. Preto pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa ako aj odporcu, ktorý sa z pojednávania ospravedlnil.

Vo veci samej zistil, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16. 03. 2011. Súd uznesením zo dňa 17. 03. 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, pretože po preskúmaní exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zistil, že dojednanie o rozhodcovskej doložke je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Následne exekúciu podľa § 44 ods. EP poriadku uznesením zastavil.

Prvostupňový súd poukázal na dikciu § 44 ods. 2, 3 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2009 Z. z. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, kedy lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila, ak súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musel rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Toto ustanovenie výslovne uviedlo, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku.

Pokiaľ navrhovateľ uviedol v návrhu, že konanie začalo 22. 02. 2011 a súd rozhodol až 19. 04. 2011, teda došlo k omeškaniu viac ako 56 dní, poukázal na to, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal exekútor na okresom súde až 16. 03. 2011, hoci návrh bol spísaný do zápisnice dňa 22. 02. 2011, nie je preto možné súdu pričítať čas od podania návrhu exekútorovi do podania žiadosti exekútora súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tiež nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že by o žiadosti bolo rozhodnuté až 19. 04. 2011, pretože súd vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 17. 03. 2011.

Pretože navrhovateľ nepreukázal, že by v exekučnej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda nepreukázal, že by boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona a tým ani splnenie predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, kedy odporca mal vo veci plný úspech, trov konania mu nevznikli, preto mu ich súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., pretože sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Konkrétne uviedol, že okresný súd vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu. V tejto súvislosti uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a súdu predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto okresný súd nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., a tým mu odňať právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že v návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Aj keď na túto okolnosť krajský súd neprihliadol, v jeho očiach a objektívne i v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Keďže podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania preto podal odvolanie. V čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Namietal,

že meritórne rozhodnutie je predčasné, pretože ním predbehol účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu.

Okresný súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom na pojednávaní v jeho neprítomnosti meritórne rozhodol, hoci on oznámil, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní za podmienky, že bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Ďalej uviedol, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Okrem toho namietal, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Preto súd nemohol založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

V konkrétnosti uviedol, že sudca dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Namietal, však odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu podľa § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153 b O. s. p. Tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Namietal, vyše vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal navrhovateľ, bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník

nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samým účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávanie vytyčené na deň 11. 03. 2014 riadne a včas písomne predvolaní. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 12. 02. 2014.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. je jedným z prejavu princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania však požiadal odročenie pojednávania, súd zvaží dôležitosť dôvodov, pričom zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Navrhovateľ doručil na Okresný súd Rimavská Sobota dňa 06. 03. 2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania, pričom z e-mailovej správy vyplýva, že prílohou mailu bol návrh na zrušenie pojednávania a ústavná sťažnosť.

Súčasťou prílohy bol návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania, v ktorej veci súd nariadil pojednávanie, z dôvodu podanej sťažnosti na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu. Zároveň bola pripojená aj ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 23 NcC/493/2012.

Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 a 16 O. s. p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade navrhovateľa, ktorý podal námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto

prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013).

O námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 23NcC/405/2012 z 15. 10. 2012 tak, že sudcovia Okresného súdu Rimavská Sobota neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod spisovou značkou 6 C/220/2012.

O nevyhlúčení konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania veci bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p. Z tohto hľadiska poukaz navrhovateľa na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný. Odvolací súd zároveň odkazuje na webovú stránku Ústavného súdu SR, kde z jeho mnohých rozhodnutí vyplýva, že sťažnosť navrhovateľa v obdobných veciach, vo vzťahu k rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici, bola odmietnutá, napr. II. ÚS 443/2013 - 11 zo dňa 12. 09. 2013, IV. ÚS 632/2013-9 z 10. 10. 2013.

Zároveň odvolací súd dodáva, že o ústavných sťažnostiach navrhovateľa rozhodol Ústavný súd SR v stovkách (tisíckach) rozhodnutí, ktorými sťažnosti navrhovateľa odmietol, pričom zaujal principiálne názory napr. napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či mutatis mutandis sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013, preto okresný súd dospel k správne názoru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Navrhovateľ v odvolaní tiež namietal, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. Ust. § 109 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pod uvedený prípad spadá aj rozhodovanie o návrhu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Pokiaľ zo strany navrhovateľa bol podaný na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že Ústavný súd SR o obdobných ústavných sťažnostiach navrhovateľa, z dôvodu podania ktorej navrhoval prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol napr. uznesením I. ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013 a inými. V danom prípade nenastali dôvody, pre ktoré by súd musel konanie prerušiť, pretože rozhodnutie nezáviselo od otázky, ktorú konajúci súd nie je oprávnený riešiť.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že v danom prípade neboli splnené obligatórne ani fakultatívne podmienky pre prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O. s. p., preto okresný súd postupoval správne, keď návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol uznesením zo dňa 11. marca 2014, č. k.: 6 C/220/2012 - 49. Skutočnosť, že okresný súd v jeden deň rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a následne rozhodol vo veci samej (vzhľadom na neodôvodnenosť návrhu na prerušenie konania a vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), nemožno v žiadnom prípade hodnotiť (s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania) ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania, aby súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol tým istým rozhodnutím, ktorým rozhoduje vo veci samej alebo samostatným uznesením aj v ten istý deň. Okrem procesnej ekonomie je uvedený postup v súlade i s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi stav právnej istoty.

Odvolací súd zdôrazňuje, že proti vyššie uvedenému uzneseniu, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, navrhovateľ odvolanie nepodal. Preto jeho námietky v tomto smere sú právne irelevantné.

K námietke nerešpektovania požiadavky navrhovateľa na osobnú účasť právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní treba uviesť, že nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako nie je možné ani prihliadnuť na to, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Substancovať svoje skutkové tvrdenia je navrhovateľ povinný už v žalobe. Civilný proces sa uberá trendom koncentrácie civilného súdneho konania, preto nie je možné uvažovať o degradácii zásady kontradiktórnosti, na ktorú poukazuje navrhovateľ. Navrhovateľ sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O. s. p.) umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., preto navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia (napr. navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a k tvrdeniam protistrany). Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

Navrhovateľ v odvolaní vymenoval odvolacie dôvody uvedené v § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p., že rozhodoval vylúčený sudca, § 205 ods. 2 písm. c) a § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., pričom posledné odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), len vymenoval bez toho, aby špecifikoval, v čom konkrétne vidí namietané pochybenie.

Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazov oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávne úradnému postupu a zo strany navrhovateľa bola žaloba podaná bezdôvodne. Okresný súd disponoval spisovým materiálom dostatočne preukazujúcim skutkový stav veci. Navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si pripojil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom, preto neobstojí námietka navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom a tvrdeniam odporcu, z ktorých pri rozhodnutí súd vychádzal a založil na nich svoje rozhodnutie. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie len na dôkazoch relevantných pre rozhodnutie vo veci, ktoré sám navrhol navrhovateľ. Svoje rozhodnutie nezaložil na iných tvrdeniach odporcu, pretože ich neakceptoval, čo v rozhodnutí aj odôvodnil. Odvolací súd nezistil, že by záver prvostupňového súdu o dodržaní lehôt nebol správny, pretože svoje zistenia riadne a konkrétne odôvodnil, pričom navrhovateľ len všeobecne namietal správnosť týchto zistení, avšak nekonkretizoval, v čom boli nesprávne.

Je nepochybné, že navrhovateľ nepreukázal, že by prvostupňový súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol do 15 dní od doručenia jeho žiadosti, pretože súd rozhodol v tejto lehote, navyiac, lehota 15 dní v tomto prípade neplatila, pretože súd žiadosti exekútora o vydanie poverenia zamietol.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré sú vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal z tvrdení žalovaného, dokazovanie vykonal v súlade s návrhom navrhovateľa a vykonal dôkazy, ktoré priamo navrhoval v žalobe. Pretože nič nebránilo zúčastniť sa na pojednávaní, nemohlo dôjsť k tejto nadácii zásady kontradiktórnosti ak k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu ako aj možnosti konať pred súdom.

Námietky navrhovateľa v tomto smere sú preto právne irelevantné. Navrhovateľovi nič nebránilo zúčastniť sa pojednávania. Pokiaľ namieta, že nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd rozhodol na riadne nariadenom pojednávani. Námietka navrhovateľa, že súd rozhodol na základe dôkazov získaných z vlastnej iniciatívy, nie je pravdivá, pretože svoje rozhodnutie založil na dôkazoch navrhnutých navrhovateľom.

Pokiaľ navrhovateľ namieta, prečo súd nevysvetlil, respektíve prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, treba konštatovať, že prvostupňový súd na to nemá právomoc, navyiac, ani by to nemohol konštatovať, pretože rozhodol v zákonom určenej lehote. Rozhodnutie prvostupňového súdu nie vnútorne rozporné, pretože nezistil porušenie práva. Rozhodnutie nie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu.

Pokiaľ v odvolaní navrhovateľ tvrdí, že vo veci nebolo možné rozhodnutia bez zariadenia pojednávania, vo svojom odvolaní si odporuje, keď v úvode uvádza, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a následne tvrdí, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, pretože vo veci súd nariadil riadne pojednávanie a aj vec pojednával.

Za dôvodnú nepovažoval ani námietku, že súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože odporca sa k návrhu riadne vyjadril, svoju neúčasť na pojednávani riadne ospravedlnil, pričom ust. § 153b O. s. p. upravuje možnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie pri splnení všetkých predpokladaných podmienok, nie však povinnosť.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto potrebné považovať za vecne správne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko odporca trovy odvolacieho konania nenavrhol nahradiť.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.